

paměť
národa

post
bílum

Povídka O Vasilovi

Jednou, když mě maminka doprovázela do školy, všimla si v lese za vesnicí divného pohybu a také cítila kouř ohně. Poslala mě zbytek cesty samotnou a vrátila se domů. Řekla strejdovi Jakšovi, že se někdo schovává v lese.

Strejda se sebral a šel se do lesa podívat. A tam uviděl mladého hubeného kluka, jak sedí u ohně a ohřívá se. Strejda byl dobrák od kosti, řekl mu, aby zhasil oheň, že je to nebezpečné, aby s ním šel domů.

Doma ho posadili ke stolu a teta mu hned nalila plný talíř polévky. Strejda ji zarazil: „*Chceš ho zabít? Určitě se pořádně nenajedl mnoho měsíců.*“ A tak mu dali maličko, ale každý den to bylo lepší.

Řekl jim, že se jmenuje Vazil. Hned potom, co přišel, ho umyli, odvšivili, převlékli, a protože se báli, že by ho někdo mohl vidět, ukryly ho na půdě v seně. A tam Vazil zalehl, zachumlaný do sena a spal tři dny a nebyl k probuzení.

Nevěděla jsem o něm, ale jednou jsem přišla ze školy a on v kuchyni seděl, dojídal a každý drobeček ze stolu sbíral. Strejda mi povídal, že je to jeho vzdálený příbuzný. A já jsem si sedla na otoman a začala jsem brečet: „*Proč mi neřeknete pravdu. Já vím, že to není příbuzný, bojíte se?*“ Viděla jsem to číslo, co měl na ruce. Teď ke konci války jsme občas na takové lidi narazili. Bydleli jsme v Brozanech, kousek od Terezína. Někdy se stalo, že na transport na kolejích zaútočila letadla a lidé z vagónů utíkali pryč.

paměť
národa

post...
baltum

I Vazil byl jeden z nich. Zůstal u strejdy do konce války, od listopadu do května. Až na jaře, když se blížil konec války, nám Vazil řekl, že se jmenuje Ivan Čumačenko (nevím, možná Čuačenko) a že je běloruský důstojník.

Odešel od nás a nám na něj zbyla jen vzpomínka.